

## Dilluns 8 de durant l'any

Text de l'Evangelí ( Mc 10,17-27): Un dia que Jesús es posava en camí, un home s'acostà corrent, s'agenollà davant de Jesús i li preguntà: «Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?». Jesús li digué: «Per què em dius bo? De bo, només n'hi ha un, que és Déu. Ja saps els manaments: No matis, no cometis adulteri, no robis, no acuis ningú falsament, no facis cap frau, honra el pare i la mare». Ell li va dir: «Mestre, tot això ho he complert des de jove». Jesús se'l mirà i el va estimar. Li digué: «Només et falta una cosa: vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me». En sentir aquestes paraules, aquell home va quedar abatut i se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns.

Lavors Jesús mirà al seu voltant i digué als seus deixebles: «Que n'és, de difícil, per als qui tenen riqueses entrar al Regne de Déu!». Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren molt sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: «Fills meus, que n'és, de difícil, entrar al Regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu». Ells quedaren encara més desconcertats, i es deien els uns als altres: «Si és així, qui pot salvar-se?». Jesús se'ls mirà i digué: «Als homes els és impossible, però no a Déu, perquè Déu ho pot tot».

---

*«Vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres. Després vine i segueix-me»*

P. Joaquim PETIT Llimona, L.C.  
(Barcelona, Espanya)

Avui, la litúrgia ens presenta un evangeli davant el qual és difícil romandre

**indiferent, si s'afronta amb sinceritat de cor.**

**Ningú no pot dubtar de les bones intencions d'aquell jove que s'apropà a Jesucrist per tal de fer-li una pregunta: «Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?» (Mc 10,17). Pel que ens diu sant Marc, està clar que en aquest cor hi havia necessitat de quelcom més, ja que és fàcil de suposar que —com a bon israelita— coneixia molt bé allò que la Llei diu al respecte, però en el seu interior hi havia una inquietud, una necessitat d'anar més enllà i, per això, interpel·la Jesús.**

**En la nostra vida cristiana hem d'aprendre a superar aquesta visió que redueix la fe a una qüestió de mer compliment. La nostra fe és molt més. És una adhesió de cor a Algú, que és Déu. Quan posem el cor en quelcom, hi posem també la vida i, en el cas de la fe, superem aleshores el conformisme que sembla avui tenallar l'existència de tants creients. Qui estima no es conforma amb donar qualsevol cosa. Qui estima cerca una relació personal, propera, aprofita els detalls i sap descobrir en tot una ocasió per a créixer en l'amor. Qui estima es dóna.**

**En realitat, la resposta de Jesús a la pregunta del jove és una porta oberta a aquesta donació total per amor: «Vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me» (Mc 10,21). No és un deixar perquè sí; és un deixar que és donar-se i és un donar-se que és expressió genuïna de l'estimació. Obrim, doncs, el nostre cor a aquest amor-donació. Tant de bo si vivim la nostra relació amb Déu en aquesta clau de volta. Pregar, servir, treballar, superar-se, sacrificar-se... tot són camins de donació i, per tant, camins d'amor. Que el Senyor trobi en nosaltres no solament un cor sincer, sinó també un cor generós i obert a les exigències de l'amor. Perquè —en paraules de Joan Pau II— «l'amor que ve de Déu, amor tendre i esponsalici, és font d'exigències profundes i radicals».**